

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 27. travnja 2011.

[\[Video\]](#)

Uskrsni prijelaz i preobrazba

Draga braćo i sestre!

U ovim prvim danima vazmenog vremena, koje se proteže sve do Duhova, još uvijek smo puni svježine i nove radosti koju su liturgijska slavlja donijela u naše srce. Zato danas želim iznijeti kratko razmišljanje o Uskrsu, središtu kršćanskog otajstva. Sve naime polazi od ovoga: Krist koji je ustao od mrtvih temelj je naše vjere. Iz Uskrsa kao iz nekog svijetlog i užarenog središta zrači čitava liturgija Crkve, crpeći iz njega sadržaj i značenje. Liturgijska proslava Kristove smrti i uskrsnuća nije puko sjećanje na taj događaj, već je njegova aktualizacija u otajstvu, za život svakog vjernika i svake kršćanske zajednice, za naš život. Naime, vjera u uskrslog Krista preobražava život, izvodeći u nama stalno uskrsnuće, kao što je pisao sveti Pavao prvim vjernicima: "Da, nekoć bijaste tama, a sada ste svjetlost u Gospodinu: kao djeca svjetlosti hodite - plod je svjetlosti svaka dobrota, pravednost i istina" (Ef 5, 8-9).

Kako možemo dakle postići da Uskrs postane "život"? Kako cio naš nutarnji i vanjski život može poprimiti uskrsni "oblik"? Da bismo odgovorili na ta pitanja moramo poći od izvornog shvaćanja Isusova uskrsnuća: taj događaj nije jednostavno povratak u prethodni život, kao što je to bio za Lazara, za Jairovu kći i za mladića iz Naina, već je nešto potpuno novo i različito. Krist je svojim uskrsnućem uplovio u novi život koji nije više podložan propadljivosti ovoga svijeta, život uronjen u Božju vječnost. U Isusovu uskrsnuću za ljude započinje nov način postojanja, koji prosvjetljuje i preobražava naš svakodnevni život i koji uvodi u kvalitativno drukčiju i novu budućnost za čitav

ljudski rod. Zbog toga kod svetog Pavla uskrsnuće vjernika i Isusovo ne samo da su neraskidivo povezani (usp. 1 Kor 15, 16.20), već se pokazuje također kako se mora živjeti uskrsno otajstvo u svakodnevici našega života.

U Poslanici Kološanima on kaže: "Ako ste suuskrsli s Kristom, tražite što je gore, gdje Krist sjedi zdesna Bogu! Za onim gore težite, ne za zemaljskim!" (3, 1-2). Kada se čita ovaj tekst moglo bi se, na prvi pogled, činiti kako Apostol kani pojačati prezir prema zemaljskim stvarnostima, da nas naime poziva da zaboravimo ovaj svijet trpljenja, nepravdi, grijeha, da bismo već unaprijed živjeli nebeski raj. Misao na "nebo" bila bi u tom slučaju neka vrsta otuđenja. Ali, da bismo shvatili pravi smisao tih Pavlovihi tvrdnji, dovoljno je ne izdvajati ih iz njihova konteksta. Apostol vrlo jasno precizira što razumije pod "onim gore", što vjernik mora tražiti, a što pod "onim zemaljskim", čega se mora čuvati. Evo najprije što je ono "zemaljsko" što treba izbjegavati: "Umrtvite dakle – piše sveti Pavao – udove svoje zemaljske: bludnost, nečistoću, strasti, zlu požudu i pohlepu - to idolopoklonstvo!" (3, 5). To znači da moramo umrtviti u sebi nezasiťnu želju za materijalnim dobrima, sebičnost, koja je korijen svakoga grijeha. Dakle, kada Apostol poziva kršćane da se odlučno odijele od "zemaljskog" želi jasno dati do znanja da to pripada "starom čovjeku" kojeg kršćanin mora svući da bi se zaodjenuo Kristom.

Kao što je bio jasan dok je govorio o onome uza što ne treba prianjati svojim srcem, istom jasnoćom sveti Pavao pokazuje što je to "ono gore" što kršćanin naprotiv treba tražiti i kušati. To je ono što pripada "novom čovjeku" koji se u krštenju jednom zauvijek zaodjenuo Kristom, ali koji se neprestano treba obnavljati "po slici svoga Stvoritelja" (Kol 3, 10). Evo kako Apostol narodâ opisuje "ono gore": "Zaodjenite se dakle - kao izabranici Božji, sveti i ljubljene - u milosrdno srce, dobrostivost, poniznost, blagost, strpljivost te podnosite jedni druge praštajući ako tko ima protiv koga kakvu pritužbu! (...) A povrh svega - ljubav! To je sveza savršenstva" (Kol 3, 12-14). Daleko od toga da sveti Pavao poziva vjernike, svakog od nas, da izbjegavamo svijet u koji nas je Bog postavio. Mi smo, istina, građani jednog drugog "grada", gdje se nalazi naša prava domovina, ali prema tome cilju moramo svakodnevno kroćiti na ovoj zemlji. Sudjelujući već sada u životu Krista uskrsloga moramo živjeti kao novi ljudi na ovome svijetu, usred ovog zemaljskog grada.

To vodi ne samo preobrazbi nas samih, već preobrazbi svijeta, kojom se zemaljskom gradu daje novo lice koje potpomaže razvoj čovjeka i društva prema logici solidarnosti, dobra, u dubokom poštivanju dostojanstva vlastita svakom čovjeku. Apostol nas podsjeća koje su to kreposti koje moraju pratiti kršćanski život; na vrhuncu je ljubav, uz koju su sve ostale vezane kao uz svoj izvor i ishodište. Ona obuhvaća i sažima sve "ono gore": to je ljubav koja, s vjerom i nadom, predstavlja veliko pravilo kršćanskog života i definira njegovu duboku narav.

Uskrs, zato, donosi novost dubokog i potpunog prijelaza iz jednog života podložnog ropstvu grijeha na novi život u slobodi, nadahnut ljubavlju, tom snagom koja ruši sve prepreke i izgrađuje novi sklad u čovjekovu srcu i u njegovu odnosu s drugima i sa stvarima koje nas okružuju. Svaki vjernik, kao i svaka zajednica, ako živi iskustvo toga prijelaza po uskrsnuću, mora biti novi kvasac

u svijetu, dajući se bespridržno zbog urgentnijih i pravednijih razloga, kao što to pokazuju svjedočanstva svetaca u svim razdobljima i na svim mjestima. Mnoga su očekivanja i našeg današnjeg svijeta u kojem živimo: mi kršćani, čvrsto vjerujući da je Kristovo uskrsnuće obnovilo čovjeka ne istrгнуvši ga pritom iz svijeta u kojem gradi svoju povijest, moramo biti svijetli svjedoci toga novog života kojeg je donio Uskrs. Uskrs je dakle dar koji treba sve dublje prihvaćati u vjeri, da bismo u svim situacijama, uz pomoć Kristove milosti, mogli djelovati prema Božjoj logici, logici ljubavi. Svjetlo Kristova uskrsnuća mora prodrijeti u ovaj naš svijet, mora doći kao poruka istine i života do svih ljudi po našem svakodnevnom svjedočenju.

Dragi prijatelji, dà, Krist je doista uskrsnuo! Ne možemo samo za sebe zadržati život i radost koju nam je On dao o svojem uskrsnuću, već je moramo davati svojim bližnjima. Naš je zadatak i naša misija slijedeće: učiniti da se u srcu naših bližnjih iznova javi nada tamo gdje je očaj, nastani radost tamo gdje je žalost, rodi život tamo gdje je smrt. Svjedočiti svakoga dana radost Gospodina uskrsloga znači živjeti uvijek na "uskrsni način" i pomoći da odjekne naviještaj da Krist nije neka ideja ili neko sjećanje na prošlost, već Osoba koja živi s nama, za nas i u nama, te da s njime, za njega i u njemu možemo činiti sve novim (usp. Otk 21, 5).

Papin pozdrav hrvatskim hodočasniciima na hrvatskom:

S uskrsnom radošću od srca pozdravljam i blagoslivljam sve hrvatske hodočasnike. Na uskrsno jutro učenici su, potaknuti viješću o Gospodinovom uskrsnuću, potrčali na grob i uvjerali se da je prazan. Dragi prijatelji, i vi koračajte ovim svijetom i svjedočite: Krist je živ, aleluja! Hvaljen Isus i Marija!

© Copyright 2011 - Libreria Editrice Vaticana